

ἀπὸ τὸν τρίτον ποῦ ἔλαβον ἀπὸ τὰς ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρῶρου-
παίου κ. Μελά ἐκφυροσσορήσεις, διότι ἐτόλμησαν ὁπαδοί τινες
τοῦ Σιγίττου νὰ ζητωκραυγᾶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ. Δὲν πειράζει!
Χάριν τοῦ κ. Μελά ἄς παρασταθῶμεν καὶ εἰς ἓν ζεῦγος ὠ-
ρῶν ἰσπανικῶν ὀφθαλμῶν χώρα τῶν Ζουλοῦ!

Τὴν περιλαμένην νύκτα ἔλαβε χώραν ἐγκλημα ἐκ τῶν ἀ-
συνήθων. Ὁ ὀθιμανὸς ζωέμπορος Χασάναγας εὐρέθη σή-
μερον τὸ πρῶτ' φονευμένος κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀκροπόλεως ἐπὶ
τοῦ ἄγρου τοῦ Τράμπερ. Τὸ πτώμα φέρει ἐπτὰ μαχαι-
ρικίς. Ἐπ' αὐτοῦ εὐρέθησαν τέσσαρες λίραι, καὶ ἓν μικρο-
σκοπικὸν σῶμα Κοράκου, τὸ ὁποῖον ἔφερε κρεμασμένον ὡς
φυλαχτόν.

Τὸ πτώμα μέχρι τῆς δεκάτης πρωϊνῆς ὥρας ἦτο κατα-
θειμένον ἐν τῷ τετάρτῳ ἀστ. τμήματι, οὐτινος προΐ-
σταται ὁ κ. Χωματιανός, ὅστις ἐπελήφθη καὶ τῶν ἀνα-
κρίσεων.

Αἱ ὑποψία ἐπιβαρύνουσι δύο ἄλλους ζωεμπόρους συνε-
ταίρους. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ὀνόματι Μπουρδουβάλης συνελή-
φθη καὶ ἀνεκρίθη ὑπὸ τοῦ κ. ὑπαστυνόμου· ὁ ἕτερος, Χρῆ-
στος Κατεριναῖος δὲν εἶχεν ἀκόμη εὐρεθῆ.

Εὐρέθη πλησίον τοῦ πτώματος καὶ τὸ μαχαίρι, διὰ τοῦ
ὁποῖου ἐφονεύθη, ὅπερ ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀνήκον εἰς τὸ χάνι
τοῦ Μπατάλα, ἐν ᾧ διέμενον οἱ δύο ἀνωτέρω ζωέμποροι.

Κατὰ τὰς μαρτυρίας γνωσκόντων, ὁ φονευθεὶς ἔφερε
μαζὴν του καὶ 300 λίρας, ὥστε εἶνε βεβαιότατον ὅτι ἐγένε-
το θῦμα τῶν χρημάτων του, καὶ ὅτι ἐπίτηδες ἀφέθησαν
ἐπάνω του αἱ τέσσαρες λίραι, μήπως ἐξαπατηθῆ ἡ ἀρχὴ ὡς
πρὸς τὸ ἐλαττήριον τοῦ ἐγκλήματος.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ δραστηριότης τοῦ κ. Χωματιανοῦ θέλει
διευκολῦει οὐ μικρὰν τὴν ἐνέργειαν τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρ-
χῆς, ἡ ὁποία ὀφείλει ἐν πάσῃ ἐπιμελείᾳ καὶ ἐπιδεξιότητι νὰ
ἐνεργήσῃ διὰ τὸ βαρὺ τοῦ ἐγκλήματος.

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Χανία, 26 Ἰουνίου

Ἦτο ἡ πρώτη πρωτὴ τῆς εἰς τὸ χωρίον ἀφίξεώς μου ἡ
τῆ: παρελθούσης Τρίτης. Ὁ Γαλατᾶς (εὐ-τω: ὀνομάζεται
τὸ χάριον μεθ' οὗ αἱ ἀρχαιοτάται καὶ τερπνότεραι νυμφή-
σεις μου συνδέονται) εἶνε κομῆ-τόσον μεγάλη, ὥστε δύνα-
ται νὰ ὀνομασθῆ κωμόπολις. Κεινὲν ἐπὶ λόφον εἰς ἀπόστη-
σιν μιᾶς ὥρας πρὸς Δ. τῶν Χανίων, κατ'ικεῖται ὑπο: 00
περίπου οἰκογενειῶν ἀπογλειστικῶς χριστιανικῶν. Ἄλλοτε
ἦτο εἰς τὴν κατοχὴν Μουτουζιάνων, σήμερον ὅμως εἰ-
μόνον σώζεται, ζῶν ἀφάνης καὶ γενόλητος: εἰ: τινὰ τοῦ
χωρίου γωνίαν. Καίτερ εἰ: τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως νε με-
νον, εἶνε ἐκ τῶν πρώτων ἄτινα ἐνθουσιωδῶς ἐχολοποῦνται
τὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα· οἱ κάτοικοι του πρώτοι σπεύ-
δουσ γὰ ἐγκαταλείπειν τὰς οἰκίας των καὶ προσλαμβάνου-
τες ὅ,τι μεθ' ἑαυτῶν δύνανται, φεύγουσιν εἰς τὰ ὀρεινότερα
μερη. Τούτους ἐπικαλοῦσθαι οἱ τῶν λοιπῶν πεδινῶν
χωρίων, ταχέως δὲ ἡ περὶ τὰ Χανία πεδιάς ἐρημοῦται
κατοίκων, τὴν θέσιν αὐτῶν καταλαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῶν ὀ-
ρεινῶν μερῶν κατερχόμενοι Τούρκοι, τὰ δὲ δύο στοιχεῖα
διακρίνονται ταχέως εἰς δύο στρατόπεδα. Ὁ Γαλατᾶς πα-
ρήγαγε πάντοτε πολεμιστὰς διακριθέντας ἐπὶ εὐτολμῆ

καὶ ἀφοβία, ὁ δὲ ἀρχηγὸς αὐτῶν Ἰωάν. Σπυριδάκης, ὅστις
ἦν ἀρχηγὸς καὶ ἀπάσης τῆς πεδινῆς Κυθωνίας, εἶνε τέ-
λειος τύπος γνησίου ἀρχαίου στρατιώτου. Ἐννοεῖται ὅτι
αἱ μέζονες καταστροφαὶ πάντοτε κατὰ τὰς ἐπαναστάσεις
βαρύνουσι τοὺς πεδινούς· οἱ Τούρκοι, εἴτε ἐγγάμοι εἴτε
στρατιῶται, οὐδενὸς ἀμελοῦσιν ὅπως ὅσον τὸ δυνατόν ἐντε-
λέστερον ἐρημώσῃ τὰ πεδινὰ χωρία, τούτου δὲ ἔνεκεν ὁ
Γαλατᾶς, καίπερ δυνάμενος νὰ θεωρηθῆ ἐκ τῶν μεγαλει-
τέρων χωρίων τῆς Κρήτης, καίτοι οἱ ἐκτεταμένοι ἀμπε-
λώνες καὶ ἐλεωνές του εἰσι πράγματι πλουσιώτατοι, παρου-
σιάζει σήμερον ὄψιν θλιβεράν. Μέγα μέρος τῶν οἰκιῶν του
εἶνε ἐρείπια, καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν δὲ οὐδεμίαν βλέπεις, ἐφ'
ἧς νὰ μὴ φαίνονται οἱ τύποι τῆς βαρβαρότητος· ἡ ἐρήμω-
σις κατέλιπεν ἔχνη, ἄτινα χρόνος μακρὸς θὰ παρέλθῃ ὅπως
τελῶς ἐξαλειφθῶσι. Μόνον ἐσχάτως οἱ κάτοικοι, ἀναλαβόν-
τες κἄπως ἀπὸ τῶν καταστροφῶν, ἄς ὑπέστησαν, ἤρξαντο
ἐπισκευάζοντες ἐν μέσει τὰς ἐστίας των, πάντοτε ὅμως
μετὰ περισκέψεως, διότι δὲν ἔχουσι πεποιθήσιν ἐπὶ τὸ
μέλλον. . .

* * *

Ἄλλ' ἐξετράπην ἀπὸ τοῦ θεματός μου καὶ ἐπανέρχομαι.
Τὴν πρώτην πρωϊνὴν τῆς ἀφίξεώς μου εἰς Γαλατᾶ οἱ κώδο-
νες τῶν ἐκκλησιῶν ἑνωρῆς με ἀφύπνισαν, προσκαλοῦντες εἰς
σύσκεψιν τοὺς κατοίκους. Ἐπρόκειτο νὰ ἀποφασίσωσιν ἂν
ὄφειλον νὰ ἐξακολουθήσωσι πληρώνοντες φόρους, ἀφοῦ αἱ
φόροι οὗς καταβάλλουσι δὲν μεταβαίνουσιν εἰς τὸ δημόσιον
ταμεῖον τοῦ κράτους, ἀλλ' εἰς τὰ τουρκικὰ τζαμιά. Δὲν ἀ-
πῆρτετο πολλῶν ὠρῶν σκέψις, ταχέως δὲ πάντες εὐρέθη-
σαν σύμφωνοι ν' ἀρνηθῶσι τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων. Συνε-
πεῖα τῆς ἀποφάσεως ταύτης προσεκάλεσαν τὸν ἐνοικιαστὴν
τῆς δεκάτης νὰ ἀπέχῃ πάσης εἰσπράξεως, τοὺς δὲ ἐν τῷ
χωρίῳ σταθμεύοντας χωροφύλακας νὰ μὴ τοιμῆσωσι νὰ
χορηγήσωσιν αὐτῷ χεῖρα βοηθείας. Οὐδεὶς ἀνέμενε τοσαύ-
την τόλμην παρὰ χωρίου κειμένου εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πό-
λεως καὶ ἐκτεθειμένου εἰς τὴν δύναμιν τοῦ τουρκικοῦ στρα-
τοῦ, ἐμβρόντιτος δὲ ἔμεινεν ὁ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τοπο-
τηρητῆς ὅτε ἔμαθε τὰ γενόμενα. Τὴν ἐπαύριον ὁ ἀρχηγὸς
τῆς κρητικῆς χωροφυλακῆς συνταγματάρχης Ἐμὶν βέης
μετὰ 40 χωροφυλάκων ἐξῆλθεν εἰς τὸ χωρίον καὶ συγκα-
λέσας τοὺς κατοίκους εἶπεν αὐτοῖς: ὅτι ἐστάλη νὰ εἰσπράξῃ
τὴν δεκάτην, τοῦ προσεκάλεσε νὰ μὴ ἀντιστάσιν, ὅπως
πρυληφθῆ ἡ ἐπέμβασις τοῦ στρατοῦ.

Οἱ χωρικοὶ πάντες μιᾶ φωνῇ τῷ ἐδῶκαν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι,
μεθ' ὅλον τὸν σεβασμόν, τὸν ὁποῖον αἰσθάνονται καὶ πρὸς τὴν
κυβέρνησιν καὶ πρὸς τὸ ἄτομόν του δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐκ-
τελέσωσι τὴν ἐπιθυμίαν του. — «Περὶ τούτου» εἶπον αὐτῶν
ἐπὶ μιᾶ ἀπόφασιν ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως, δὲν μὰ φέρει δὲ
τιμὴν νὰ παραβῶμεν ἡμεῖς τὴν ἀπόφασιν ταύτην· ἰδίῳ ὑπάρ-
χουσι καὶ ἄλλα χωρία εἰς τὴν θέσιν μας ὅ,τι ἀπογείνωσιν ἐ-
κεῖνα, θὰ γείνωμεν καὶ ἡμεῖς, μὴ περιμένετε ὅμως ἡμεῖς πρῶ-
τοι νὰ ὑποχωρήσωμεν. Ἴκάν ἡ Ἐνδιεξότης σου ἐπιμένῃ διὰ
τῆ: βίας νὰ εἰσπράξῃ τὴν δεκάτην, ἡμεῖς παραίτομεν ἀπὸ
σήμερον τὰς ἐργασίας μας, ἐγκαταλείπομεν τὰ ἀλώνιά μας
καὶ προτιμῶμεν νὰ ἀφήσωμεν νὰ ἀπολεσθῶσιν οἱ κόποι καὶ
τὰ προϊόντα μας παρὰ νὰ νὰ πληρώσωμεν τὸν φόρον. Ὅσον
ἀφορᾷ τὸν στρατόν, ὅστις μᾶς ἀπειλεῖτε ὅτι θὰ ἐξέλθῃ, δι'
ἡμᾶς εἶναι τὸ αὐτὸ εἴτε τάγματα ὀλόκληρα ἐλθῶσιν, εἴτε
εἰς μόνος χωροφύλαξ, διότι, εἰς τὰ τελευταῖα, θέτομεν πῦρ
εἰς τὰς θημωνιάς καὶ καταστρέφομεν αὐτάς».

Ἡ γενναία καὶ ἀποφασιστικὴ αὕτη ἀπάντησις ἔφερε τὰ ἀ-

ποτελέσματά της. Ὁ τῆς δεκάτης ἐκμισθωτῆς ἀνέβαλε τὴν παραίτησίν του, τὰ λοιπὰ βακουφικά χωρία ἐνισχύθησαν ἐν τῇ ἀποφάσει των, ἡ Διοίκησις τὰ ἔλασε, ἀγνοοῦσα τί νὰ πράξῃ καὶ τί νὰ μὴ πράξῃ· ὁ τοῦ Διοικητοῦ τοποτηρητῆς προσποιεῖται τὸν ἀσθενῆ καὶ δὲν μεταβαίνει εἰς τὸ διοικητήριόν του, προτιμῶν νὰ ἡσυχάζῃ εἰς τὴν ἐξοχικὴν αὐτοῦ ἔπαυλιν. Διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ εἰς περιοδείαν εὐρισκομένου Διοικητοῦ νὰ πέμψῃ στρατὸν εἰς Γαλατᾶ, ἐδήλωσεν ὅτι προτιμᾷ νὰ παραιτηθῇ μᾶλλον παρὰ νὰ γίνεταί αἰτία ἐπαναστάσεως ἐν Κρήτῃ. Περιορίσθη νὰ διατάξῃ τὸν ἀρχηγὸν τῆς χωροφυλακῆς νὰ παραμείνῃ ἐν Γαλατᾶ καὶ νὰ ἐπιτηρῇ τοὺς κατοίκους. Ἐν τούτοις οἱ χριστιανοὶ χωροφύλακες ἤρξαντο δυσανασχετοῦντες καὶ δεικνύοντες σημεῖα ἀπειθείας.— «Ἡμεῖς» λέγουσιν «ἂν αὐριοὶ γείνη ἐπαναστάσις, δὲν θὰ μείνωμεν εἰς τὴν τουρκικὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ θὰ εἴμεθα ἐπαναστάται, ὡς πάντοτε· δὲν ἤμποροῦμεν λοιπὸν τώρα νὰ πιέζωμεν τοὺς ὁμοθρήσκους μας καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάζωμεν νὰ πληρώσωσι φόρους εἰς τὰ τουρκικὰ τζαμιά, ἐν ἧ δὲ περιπτώσει διαταχθῶμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν, θὰ παραιτηθῶμεν πάντες». Ἡδὴ πολλοὶ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς χριστιανοὶ, διαταχθέντες νὰ ἐξέλθωσιν εἰς Γαλατᾶ, ἠπειθήσαν· οἱ κάτοικοι Σελίνου ἐδήλωσαν εἰς τὸν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῶν λόχων τῆς χωροφυλακῆς, προσελθόντα νὰ ἔλθῃ εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἐν Γαλατᾶ, ὅτι ἂν τολμήσωσι νὰ μεταβῶσι, θὰ τοὺς ἐμποδίσωσι, θὰ τοὺς ἀφοπλίσωσι καὶ θὰ τοὺς ἀποκηρύξωσι, χθὲς δὲ οἱ χριστιανοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ λόχου τούτου ἐλθόντες εἰς Χανία ὑπέβαλον τὴν παραίτησίν των, ἧτις ὅμως δὲν ἐγένετο δεκτὴ.

Ἐνῶ ταῦτα συμβαίνουσι πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ φρουρίου Χανίων, ἐν Κισσάμῳ οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας συνελθόντες τὴν παρελθούσαν τετάρτην εἰς τὸ χωρίον Δραπανᾶ ἔλαβον ὁμοίαν ἀπόφασιν. Ἐν Ἀποκωρώνῳ οἱ κάτοικοι τῶν βακουφικῶν χωρίων, συνέλεξαν ἤδη τοὺς θερινούς καρπούς των, χωρὶς λε-

πτὸν νὰ πληρώσωσι. Ἡ ἐπαρχία Σφακίων, οὐδεμίαν δεικνύει διάθεσιν νὰ πληρώσῃ πλέον τὸν ἐκ 45,000 γρ. ἐτήσιον φόρον τῆς, ἅμα ἔμαθεν ὅτι οὗτος δὲν μένει εἰς τὴν Κρήτην, ἀλλὰ μεταβαίνει εἰς τὴν Μέλικαν καὶ τὴν Μεδινᾶν. Μάτην ὁ Γεν. Διοικητῆς περιέρχεται τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος προσπαθὼν διὰ τῆς ἀτομικῆς του βαρύτητος νὰ πείσῃ τοὺς κατοίκους νὰ πληρώσωσι τοὺς φόρους. Βαρύτητα διὰ τὸν Κρήτα ἔχει ἡ συναίσθησις τοῦ δικαίου του. Καὶ αἱ παρακλήσεις του καὶ αἱ ἀπειλαὶ του εὐρίσκουσι πανταχοῦ τὴν δέουσαν ἐκτίμησιν.

Λύρα ἐπαναστατικὴ ἐπιπνέει ἀπανταχοῦ τῆς Κρήτης σήμερον ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν ἐξεδηλώθη μείζων ἁμοφωνία, μεγαλειτέρα προθυμία πρὸς ἐξέγερσιν καθ' ἐκάστην τὰ μὴ βακουφικά χωρία πέμπουσι μηνυτὰς ἐξορκίζοντα τοὺς τῶν βακουφικῶν κατοίκους νὰ ἐπιμείνωσιν ἀνθιστάμενα καὶ νὰ μὴ διαστάσωσιν ἐν ἀνάγκῃ νὰ ζητήσωσι τὴν συνδρομὴν των. Μέχρι τοῦδε ἀκόμη τοιαύτη δὲν παρουσιάσθη δὲν εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι δὲν θὰ παρουσιασθῇ καὶ αὐριον, ἂν ἡ Κυβέρνησις θελήσῃ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν, ἣν μέχρι τοῦδε φαίνεται διαστάζουσα νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν. Μόνον χωρικούς τινὰς ἐφυλάκισεν ἐπ' ὀλίγον πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν λοιπῶν, ταχέως ὅμως τοὺς ἀπέλυσεν, ἰδοῦσα ὅτι οὐ μόνον δὲν ἐπετύγχανε τοῦ ποθομένου διὰ τοῦ μέτρου τούτου, ἀλλὰ καὶ μείζονος ἐρεθισμοῦ παραίτους ἐγένετο. Ἐν ταῖς κεντρικαῖς ἐπαρχίαις ἐπειράθη νὰ ἐξαγάγῃ καὶ στρατὸν, ἰδίᾳ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πεδιάδος, ἔσπευσεν ὅμως νὰ ἀνακαλέσῃ αὐτὸν εἰς τὰ φρούρια, ἰδοῦσα ὅτι καὶ διὰ τοῦ μέτρου τούτου οὐδὲν ἔφερεν ἀποτελεσμα.

* * *

Διακόπτω ἐνταῦθα τὴν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων, ὅπως ἐξηγήσω ὑμῖν ὅποιον εἶναι τὸ ζήτημα, ὅπερ σήμερον ἀπασχολεῖ τὴν Κρήτην καὶ κρατεῖ αὐτὴν ἀνάστατον. Εἶναι τοῦτο τοσοῦτῳ σπουδαῖον, ὥστε, ὡς οἱ χριστιανοὶ βουλευταὶ ἐδή-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 142)

Τούτου γενομένου, ὁ πιαστογράφος ἔβγαλε τὸ βιβλίον τῶν ἐνταλμάτων ἐντός τοῦ σῦρτου, τὸ ἔταλαμα ἐντός τοῦ χαρτοφυλακίου του. ἐν δὲ τῷ κόλπῳ το φυλλὸν τοῦ λευκοῦ χάρτου, ἐν ᾧ ἐξέκρινθη εἰς τὴν ἰσοπέδωσιν καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Διήλθεν ὑπερηφάνως πρὸ τῶν ὑπηρετῶν, ἀλλ' οὗτοι παρετόρησαν ὅτι ἦτο πολὺ ὠρρός.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς εἰς Παρισίους ἐπανόδου του ὁ Πέδρο λαβὼν ἀνάγκην τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων ἐσχέθη νὰ ζητήσῃ αὐτὰς ἀπὸ τὴν προεξοφλητικὴν Τράπεζαν. Λαβὼν τὸ βιβλίον, ἵνα συμπληρώσῃ τὰ παρουσιασθησόμενον ἐνταλμα.

— Ἴδὲ! εἶπε μετ' ἐκπλήξεως.

Τὸ ἐνταλμα δὲν περιεῖχε τὴν ἡμερομηνίαν, ἣν ἐνεθυμείτο ὅτι εἶχε θέσει, περιπλέον οὐδὲν ὑπῆρχε γεγραμμένον εἰς

τὴν προηγουμένην ἄκραν, τοῦθ' ὅπερ ἀντέκειτο εἰς τὰς ἔξεις αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν τάξιν.

— Αὐτὸ εἶναι παράδοξον!

Λαβὼν ἐν σημειωμάτων, ἐφ' οὗ ἐνέγραφε πάντα τὰ ποσά, τὰ ὅποια ἀπέστρεφεν ἐκ τῶν τραπεζιτικῶν οἰκῶν, ὅπου εἶχε κατατεθειμένα χρήματα, ἠδυνήθη νὰ βεβαιωθῇ εὐκόλως ὅτι ἐνταλμά τι, τοῦ ὅποιου δὲν εἶχε κάμει χρῆσιν, ἔλειπεν ἀπὸ τὸ βιβλίον του τῆς Προεξοφλητικῆς Τραπεζῆς. Τί ἔγεινεν;

Ἄλλως τις ἀντὶ τοῦ Πέδρο Καστόρια θὰ ἔλεγεν ἀμέσως Κλέπτης εἰσῆλθεν ἐν τῷ οἴκῳ μου, ἀλλ' αὐτος οὐδὲν εἶπε. Σκεφθεὶς ὀλίγον πρὸςκαλεσε τὸν θαλαμηπόλον του.

— Τίνες ἐκ τῶν φίλων μου ἦλθον εἰς ἐπίσκεψίν μου; ἠρώτησεν.

— Ἐπ' πρώτοις ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαίτζ, τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀναχωρήσεώς σας.

— Ὁ καλλίτερός μου φίλος μοὶ ἔχρεώσται μίαν ἐπίσκεψιν.

— Ἐστενοχωρήθη πολὺ μὴ εὐρῶν τὸν κύριον.

— Εἶχον λησιμονῆσαι νὰ τον εἰδοποιήσω ὅτι ἐμελλον ν' ἀπουσιάσω ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

Ὁ ὑπηρετῆς ἠριθμησεν ἀκόμη πολλὰ πρόσωπα.

— Καὶ ὅλοι ἀνεχώρησαν στενοχωρημένοι ὡς ὁ φίλος μου Δεσιμαίτζ;

— Μάλιστα, κύριε.

λωσαν τοῖς Εὐρωπαίοις προξένους, οἱ Κρήτες δὲν θὰ ὀπισθοδρομησῶσιν οὐδὲ πρὸ τῶν μόχθων καὶ τῶν καταστροφῶν μιᾶς ἐπαναστάσεως χάριν αὐτοῦ καὶ μόνου. Ἐὰν ἤμην ἱερολογιώτατος μουφτῆς ἢ σοφτᾶς, θὰ σᾶς ἔλεγον ὅτι τὴν δεινὰ ἐποχὴν, ἐνεφανίσθη καθ' ὑπνον εἰς τὸν δεινὰ παδισᾶχ ὁ δεινὰ πιστὸς τοῦ προφήτου ὀπαδὸς καὶ τὸν διέταξε νὰ ἀφιερῶσιν εἰς τὸ δεινὰ τζαμίον τοὺς φόρους τοὺς ὁποίους πληρώνουσι τὰ χωρία, τὰ ὁποῖα σήμερον λέγονται βακουφικά. Ἀλλὰ τὰς ἱστορίας ταύτας δὲν ἐφρόντισα νὰ τὰς σπουδάσω, καὶ σήμερον δὲν γνωρίζω παρὰ τοῦτο μόνον, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ οὐσιώδες, ὅτι ὑπὲρ τὸ 1,000,000 γρ. ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ κρητικῆς λαοῦ πληρωνομένων φόρων, διὰ λαθροχειρίας, ἀντὶ νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δημόσιον τῆς Κρήτης ταμεῖον, ὅπερ, ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τοῦ 1878 ἐχωρίσθη ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει, περιέρχεται εἰς τὸ μουσουλμανικὸν τζαμίον χρησιμεῖον πρὸς διατροφήν χοτζᾶδων τινῶν καὶ μουτζινιδων καὶ ἄλλων κηφήνων, οὐδὲν ἄλλο ἐχόντων ἔργον ἢ τὸ κηρύττειν μίσος θανάσιμον κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Δὲν εἶναι ὅμως τοῦτο μόνον διὰ τῶν ἐν λόγῳ χρημάτων οἱ ὀθωμανοὶ πατριῶταί μας ἐνεργοῦσι καθ' ἡμῶν ἐν Κρήτῃ πόλεμον φοβερώτατον τοκίζουσι ταῦτα, ἐξαγοράζουσι βαθμηδὸν τὰς ἰδιοκτησίας τῶν χριστιανῶν κτηματιῶν καὶ παντὶ τρόπῳ συντρέχουσι τοὺς ὁμοθησκούς των, γίνεται δὲ ὑπολογισμὸς ὅτι, μετὰ 12 ἔτη, ἐὰν ἕως τότε ἔχομεν τὴν κακὴν τύχην νὰ διατελώμεν ἀκόμη ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν, θὰ ἔχωσι κεφάλαιον ἀποθεματικὸν 70,000,000 γρ. Καὶ φανταστῆτε τί πόλεμον δύνανται νὰ μᾶς κάμωσι μὲ ταῦτα, αὐτοὶ οἵτινες οὐδὲν ἄλλο σκέπτονται ἢ νὰ μᾶς ἐξοντώσωσι. Ἡ ὀφισταμένη ἀνισότης, ἡ προσγενομένη τοῖς χριστιανοῖς ἀδικία, ἡ ζημία, ἡ ἀπειλούμενη καταστροφή ἦν τηλικαύτη, ὥστε ἡ Συνέλευσις, ἀφοῦ μάτην ἐπὶ 4 ἔτη ἐζήτησε θεραπείαν, ἠναγκάσθη νὰ προβῆ εἰς μέτρον δραστηριώτερον καὶ νὰ κηρύξῃ τοὺς κατοίκους τῶν βακουφικῶν χωρίων ἀπηλλαγμένους τῆς ὑπο-

χρεώσεως τοῦ πληρῶναι φόρον μὴ χρησιμοποιοῦμενον ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς πολιτείας· τὸ ζήτημα εἶναι τοσοῦτον συγκεκριμένον, τοσοῦτον αἰσθητὸν, τοσοῦτον εὐληπτον καὶ πρὸ πάντων τοσοῦτον ζωτικόν, ὥστε ἡ φωνὴ τῆς Συνελεύσεως, ἥτις ἄλλως ἀείποτε ἐνταῦθα εἶναι σεβάσθη, ἤκουσθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ἐγένετο δεκτὴ μετὰ προθυμίας καὶ γενικῆ ἐλήφθη ἀπόφασιν νὰ μὴ πληρωθῇ τοῦ λοιποῦ βακουφικῆ δεκάτη, ἐφ' ὅσον ἡ κυβέρνησις ἐπιμένει θεωροῦτα αὐτὴν τοιαύτην.

Ἐχετε καὶ ὑμεῖς βακουφικὸν ζήτημα ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις καὶ καθ' ἃ μανθᾶνω αἱ ἐπὶ τοῦτου διαπραγματεύσεις τῆς ἑλληνοτουρκικῆς ἐπιτροπῆς κινδυνεύουσι νὰ ναυαγήσωσι ἕνεκα τῶν ὑπερόγκων τῆς Πύλης ἀξιώσεων. Καὶ ὅμως αἱ ἀξιώσεις αὐταὶ εἰσὶ κάπως εὐλόγοι· ἐκεῖ ὑπάρχουσι κτήματα ἀφιερωμένα, ἐφ' ὧν τὰ τζαμιά ἔχουσι ἐν ψιλὸν δικαίωμα κυριότητος, ἐνῶ παρ' ἡμῶν δὲν πρόκειται περὶ τοιούτων κτημάτων, πρόκειται περὶ φόρων ἀφιερωμένων εἰς τζαμιά! Ἀλλ' ὑπάρχει ἀποπώτερον, ἀλογώτερον, ἀδικιώτερον τούτου; ὑπάρχει ἀνοητότερον τοῦ νὰ πληρῶνῃ τις, καὶ χριστιανὸς μάλιστα, εἰς τζαμιά φόρον, ὃν μόνον εἰς τὴν πολιτείαν ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ; Καὶ ὁ φόρος οὗτος δὲν μεταβαίνει οὐδὲ εἰς τὸ ἐν Κ) πόλει ἐβάκφιον, ἐνθα ἅπασαι αἱ βακουφικαὶ πρόσοδοι ἀπομένει ἐν Κρήτῃ καὶ χρησιμεῖ ἀποκλειστικῶς καὶ ἐξαιρετικῶς πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐγχωρίου μουσουλμανικοῦ στοιχείου ἐν τῷ κατὰ τοῦ χριστιανικοῦ ἀγωνί του. Εἶναι, βλέπετε, μέτρον σατανικόν, ληφθὲν ἐσκεμμένως, ὑπελογίσθησαν ἅπασαι αὐτοῦ αἱ ἀπώτεραι συνέπειαι, μετ' ἐπιμονῆς δὲ οἱ Τούρκοι ἐπιδιώκουσι τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, σωστικὰ ἐκ τούτου προσδοκῶντες ἀποτελέσματα. Ὑπὸ τοῦ ἐνοστικτοῦ ὅθεν τῆς αὐτοσυντηρησίας ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς Ἕλληνας Κρήτας ἡ στάσις ἦν ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ ἀπεφάσισαν νὰ τηρήσωσι. Μετὰ πείσματος ἐπελήφθησαν ἀμφοτέρω τὰ μέρη τοῦ ζητήματος, ἐκατέρωθεν δὲ δεικνύεται ἀπόφασιν πρὸς ἐμμονήν. Ἀγνωστον ποία ἔσται ἡ ἔκβασις τῆς διαφορᾶς, δὲν εἶναι ὅ-

— Δὲν ἐδέχθητε, ὑποθέτω, τοὺς κυρίους τούτους ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ, ἀλλ' ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Ἐν τῇ αἰθούσῃ κύριε, ὅπως εἶχετε διατάξει.

— Προσπνέγκατε εἰς αὐτοὺς ἀναψυκτικόν, ἐν τῶν ἐξαιρέτων βραζιλιανῶν σιγάρων;

— Δὲν εἶχον τὴν ἀδειαν νὰ πράξω τοῦτο.

— Γνωρίζετε, κύριε Λουκᾶ, ὅτι οἱ φίλοι πρέπει πάντοτε νὰ εὐρίσκωσιν εἰς τὸν οἶκόν μου ἐγκάρδιον καὶ μεγάλην φιλοξενίαν. Λοιπὸν οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν φίλων μου, οὐδ' ἡριθμήσατε, δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἵνα καπνίσῃ ἐν σιγάρῳ καὶ ἀναπαυθῇ ὀλίγον;

— Μόνος ὁ κ. βαρόνος εἰσῆλθεν ἵνα γράψῃ δύο ἢ τρεῖς κατεπειγουσας ἐπιστολάς.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Πέδρο.

— Ὁ φίλος μου Δεσιμαζὶ ἔχει παρ' ἐμοὶ τᾶσαν ἐλευθερίαν, εἶπεν· ἤθελον δὲ δυσαρεστήθῃ ἐὰν δὲν τῷ ἐπετρέπετε νὰ γράψῃ τὰς κατεπειγουσας ἐπιστολάς του εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Δύνασθε ν' ἀποσυρθῆτε, κ. Λουκᾶ, σᾶς εὐχαριστῶ.

Ὁ Πέδρο Κάστορα μείνας μόνος ἐμειδιάσεν ἐκ νέου.

— Ὑπόπτειον τοῦτο, εἶπεν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συγχοιήσεως.

Ἐπειτα κινῶν τὴν κεφαλὴν προσέθεσεν.

— Ὁ βαρόνος Δεσιμαζὶ θὰ ἔξῃ κακὸν τέλος.

Ἐτοιμάσας τὸ ἔνταλμα τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων ἔθεσεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακείου του.

Μετὰ μεσημβρίαν μεταβάς εἰς τὴν Προεξοφλητικὴν Γράπεζαν ἐνεχείρισε τὸ ἔνταλμα εἰς ὑπρέτην τοῦ γραφείου, οὗτος δὲ εἰς τινα ὑπάλληλον. Μετὰ μίαν στιγμὴν, παράθρον τι κιγκλιδωτὸν κεκλεισμένον ἠνεώχθη, ὃ δὲ Πέδρο ἤκουσεν ὅτι προσεκαλεῖτο διὰ τοῦ ὀνόματός του καὶ ἐπλησίασεν.

— Οὐχὶ σήμερον μετὰ τινος ἡμέρας θὰ ἔλθω, οὐχὶ διὰ νὰ λάβω, ἀλλὰ διὰ νὰ ποιήσω νέαν καταβολὴν. Συγγνώμην, κύριε, ἐξηκολούθησε, μὴ ἀφίνων τὸν καιρὸν εἰς τὸν ὑπάλληλον νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον, ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ζητήσω μίαν πληροφορίαν.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε.

— Εἴσθε ὁ κύριος Πέδρο Κάστορα; ἤρώτησαν αὐτόν.

— Μάλιστα κύριε.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ζητεῖτε ἀφ' ἡμῶν.

— Ἄ! Διατί;

— Διότι δὲν ἔχετε πλέον ἢ εἴκοσι χιλιάδας φράγκων εἰς τὴν πίστωσιν τοῦ λογαριασμοῦ σας.

— Ἄ! ἀληθῶς... δὲν ἐγνωρίζα, ἐπιθύρσειν ὁ νεανίας ἐκπληκτος.

— Ἴδου τὸ ἔνταλμά σας, κύριε· εὐαρεστήθητε νὰ παρουσιάσητε ἡμῖν ἕτερον εἴκοσι χιλιάδων φράγκων.

— Τὸ τελευταῖον παρουσιάσθην ὑμῖν ἔνταλμα εἶναι ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων;

μως δύσκολον καὶ νὰ τὴν προῖδῃ ὁ γινώσκων τὸν χαρακτῆρα τοῦ κρητικῆς λαοῦ. Ὑπὸ τὰς ἐπικρατούσας διαθέσεις εἰς πυρροβολισμὸς ἀρκεῖ σήμερον νὰ ἀναφλέξῃ τὴν Κρήτην ὀλοκλήρον.

Κύδων

ΕΚΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σύρα, 29 Ἰουλίου.

Ὁ Δημ. Βαφιαδάκης καταγεται ἀπὸ εὐ-ελεστάτην οἰλογένειαν. Ἡ θέσις του ἐδημιουργήθη ἀπὸ αὐτόν. Εἶνε ἔργον τῶν χειρῶν του. Ἦτο κατὰ τινὰς μάγειρος, ἐλθὼν ἐκ Χίου. Κατὰ τινὰς κηπουρός. Ἐγένετο κατόπιν τσοχατζῆς, ὡς τότε ἐλέγοντο οἱ μικρέμποροι.

Ἐπλούτισε διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τοῦ λαθρεμπορίου. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ληστεία τοῦ δημοσίου πλούτου, ἦν σήμερον δικάζουσι τὰ πλημμελειοδικεῖα, ἐθεωρεῖτο ἰκανότης ἐμπορικῆ. Ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν τοιούτων μέσων, δὲν ἐδημιούργησε τὴν τύχην του διὰ μιᾶς. Ἀπόδειξις ὅτι ἤρᾳτο πτωχῆς κόρης, ἦν οἱ συγγενεῖς τῆς δὲν τῷ ἐνεπιστεύοντο καὶ τὸν ἐδίωξαν διὰ τοῦ ξύλου. Ἐνυμφεῖθη κατόπιν τὴν πλουσίαν χήραν, ἣδῃ σύζυγόν του, ἥτις τῷ προσεκόμισε μέγα μέρος τῆς περιουσίας του.

Ἐκορέσθη πλούτου. Ἔβδει νὰ κορεσθῆ καὶ δόξης. Ἐπεθύμησε τὴν Δημαρχίαν, καὶ τὴν ἀπέκτησεν, ἢ μᾶλλον τὴν ἐκυρίευσεν. Διότι ὅτι ὁ Βαφιαδάκης ἐπιθυμήσῃ, τὸ ἀποκτᾷ. Ὑπεσκέλισε τὸν προκατόχον του Δημ. Παπαδάκην, θυμα καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ οἴκου του γενομένου τοῦ Δημαρχικοῦ ἀξιωματός καὶ τῆς ἀποτυχίας του, διότι δὲν ἐπέζησεν αὐτῆς, οὔτε ἡ σύζυγός του, ὑπεσκέλισε λέγω ἐκεῖνον πρὸς ὃν τόσα ἡ πόλις ὀφείλει, λαβὼν ὡς σύμμαχον μίαν ἐθνότητα.

Ἐπολέμου ἀείποτε ἐν Συρῶ οἱ Χιώτες μὲ τοὺς Μωραΐτας. Ἐτρώγοντο. Ὁ Βαφιαδάκης ἐξεμεταλλεύθη τὴν διχόνοιαν ταύτην, ἐξεμεταλλεύθη καὶ τὴν περιουσίαν του, καὶ ἀνεδείχθη Δήμαρχος.

Τί ὅμως κατώρθωσεν ὡς τοιοῦτος ἐπὶ 13 ὄλα ἐτῆ; Ποῖον τὸ πρὸς καλλωπισμὸν καὶ πρόοδον τοῦ Δήμου ἀποβλέπον καὶ παρ' αὐτοῦ γινόμενον; Οὐδαμοῦ τοιοῦτό τι φαίνεται. Διατί δὲν φαίνεται; Δὲν θέλει ὁ Βαφιαδάκης νὰ καλλωπίσῃ τὸν Δήμον; Τούναντίον θέλει. Τούναντίον ἐπιθυμῆ ἢ Σύρος ν' ἀμάρζῃ πάντοτε. Πλὴν δὲν τῷ μένει ὁ καιρὸς, οὐδ' ἔχει τὸν ἀρκούντα νοῦν νὰ σκεφθῆ περὶ τούτου, οἱ δὲ προσπελάζοντες αὐτὸν Ραμπαγάδες, εἰσὶν ἱκανοὶ μόνον νὰ θέτωσι φωτῆν εἰς τὸν γαργιλέν του. Ἀλλ' ὁ Βαφιαδάκης ἀρέσκειται εἰς αὐτούς, ἀρέσκειται εἰς τὴν κολακαίαν. Αὐτὸς ὁ τετραπέρατος, ὡς ἔμπορος, δὲν βλέπει πέραν τῆς ρινόσ του, ὡς ἄτομον. Οὐδὲ μέχρι τῆς ρινόσ του δὲ βλέπει ὡς ἀρχων τόπου.

Διὰ τοῦτο πολλοὶ, πλεῖστοι σημαίνοντες ἐν τῷ τόπῳ, φίλοι του, ἀγαπῶντες αὐτόν, τῷ εἶπον: «Ἄρκει. Ὑπὸδειξον σὺ τὸν ὃν κρίνεις ἱκανόν. Κατάθεσον τὴν ἀρχὴν καὶ ἀποχώρησον». «Ὅχι! εἶπε. Θέλω νὰ ἦμαι Δήμαρχος». Ἐν τούτοις τῆς θελήσεώς του ταύτης τὰ ἐξόδα εἶνε ὑπέρογκα, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ τὰ μετριάσῃ. Εἶνε ὁ κίνδυνος, ὃν ἡ Σύρος διατρέχει νὰ ἐκπέσῃ τῆς δόξης τῆς. Τὴν δὲ τοιαύτην πτώσιν τῆς παρασκευάζει ὁ Βαφιαδάκης, διότι οὐδέποτε ἐσκέφθη ποῖον τὸ εἰς τὴν πρόοδον αὐτῆς συντελοῦν. Ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῆς δημοκοπίας χάριν συλληφθείσης ἰδέας τῆς ἐν τῇ Πλατείᾳ ἰδρύσεως τῶν δημοτικῶν καταστημάτων, ἅτινα κατέστρεψαν τὸν ὠραιότερον τῆς νήσου περίπατον, θέλομεν συμπεράνει ὅτι ὁ Βαφιαδάκης οὐδαμῶς δύναται νὰ σκεφθῆ περὶ τῆς τοῦ τόπου προόδου. Πρέπει δὲ νὰ εὐχώμεθα, ὅπως μὴ σκέπτηται, ἢ ἂν σκέπτηται, νὰ μὴ ἐπιχειρῇ νεωτερισμοὺς, διότι ἂν ἐπιχειρήσῃ καὶ ἕτερον, ὡς τῶν δη-

— Δὲν ἤξεύρω, νὰ ἴδω.

Ὁ ὑπάλληλος ἀπομακρυνθεὶς ἐπανῆλθε μετὰ μίαν στιγμὴν.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν, ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων ἀπέσύρατε τὴν 25 παρελθόντος μαῖου.

Ὁ Πέδρο ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, κύριε, τὰ παρουσιασθέντα ὑμῖν ἐντάλματα διατηροῦνται;

— Βεβαίως, κύριε, καὶ μετ' ἐπιμελείας.

— Εὐχαριστῶ.

Τὸ κιγκλιδωτὸν παράθυρον ἐκλείσθη.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Πέδρο, ἀναβαίνων ἐπὶ τῆς ἀμάξης του, ὁ ἀγαπητὸς οὗτος βαρόνος εἶναι ὀλίγον πολὺ ἀμέρμνος ἀπέναντί μου. Πρέπει τούντεῦθεν νὰ κρατῶ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων μου.

— Εἰς τὰ Ἥλυσια Πεδία, εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου βαρόνου Δεσιμαίζ· εἶπεν εἰς τὸν ἡνίοχον.

Β'.

ΠΕΔΡΟ ΚΑΣΤΟΡΑ

Ὁ βαρόνος εὐρίσκειτο ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Βλέπων τὸν βραζιλανὸν ὠχρίασεν. Ἀλλ' ὁ Πέδρο, πάντοτε ὁ αὐτός, ἐπλησίασε μειδιῶν καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν ἀνοικτὴν χεῖρά του.

— Δὲν ἤξεύρει τίποτε διελογίσθη ὁ βαρόνος, σφίγγων πε-

ριπαθῶς τὴν χεῖρα τοῦ Πέδρο· δὲν παρετήρησε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἐντάλματος, εἶναι τοσοῦτον πλούσιος!

Καὶ ἀναθαρρήσας ὑπεδέχθη εὐθύμως τὸν ἀγαπητὸν του Καστορα.

— Πότε ἐπανήλθετε Πέδρο;

— Χθὲς τὴν ἐσπέραν. Καὶ ἰδοὺ σὰς κάμνω τὴν πρώτην ἐπίσκεψίν μου.

— Εἴσθε πολὺ ὑποχρεωτικὸς.

— Ἔσπευσα νὰ σὰς ἀποδώσω ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐκάματε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου.

Ὁ βαρόνος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ φρικιάσιν τινα. Ἐρριψε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Πέδρο καὶ ἰδὼν ὅτι ἡ φυσιογνωμία καὶ ἡ στάσις τοῦ νεανίου δὲν ἐδείκνυον πρόθεσιν τινα κρυπτήν.

— Ἀγαπητέ μου, ὑπέλαβεν, ἤμην τὴν ἡμέραν ἐκείνην ματιώδης ἐναντίον σου.

— Διατί;

— Διότι ἀνεχωρήσατε, χωρὶς νὰ με εἰδοποιήσητε. Ἄ! ναι, ἄς ἴδωμεν τί μυῖγα σὰς ἐκέντησε;

— Μία ἰδέα!

— Ἔστω. Ἀλλὰ δὲν χάνεται τις διὰ τίποτε. Ποῦ ὑπήγατε;

Περίεργον! Ἡθέλησα νὰ κάμω ἐκδρομὴν τινα διὰ τῆς Γαλλίας.

— Διὰ νὰ ἴδῃς τι;

(Ἀκολουθεῖ)